

MIEKCEĆ SIĘ (5) *vb impf*

miekceć się (3), [**miektać się**], miekceć się *a.* miektać się (2).

miek- (4), mieg- (1).

się (5), [**się**].

Oba e jasne.

inf miekceć się (3). ◇ *praes 3 sg* miekce się (1). ◇ *3 pl* miekcą się (1). ◇ [*praet 3 sg m* miektął się.]

Sł stp notuje, Cn brak, Linde XVI w. (jeden z niżej notowanych przykładów błędnie: miekce się) s.v. migotać.

Migotać, mienić się kolorami; crispari, fulgere Mącz (5) : Też thaka vrina á zwłazcza iaśna/ w kthorey miegczą się profzki na wzrzałt onych ktore w promienioch flonecznych widamy. Znamionuie Artetikę *FalZioł V 3; Cantharis, vel cantharida, Robák nieyáky/ ná drzewie rořtący/ wřizftek zielony miekce się po nim yakoby złoto á w nocy się świeci Mącz 34a; [Nisus Emicat: (myektal fyą) Glosy II 74/46].*

miekceć się od czego (2): *Crispari terra herbis dicitur per translationem, Miekceć się od kwiatków. Mącz 69a, 139a.*

Szereg: »miekceć a łśnać się« (1): *Vibrare dicitur mare, Trząść/ miekceć á łśnać się Mącz 492d.*

Synonimy: błyskać się, iskrzyć się, łśnać się, łyskać się, skrzyć się.

Formacja współrdzenna: miektać.

Cf MIEKCAĆ SIĘ, MIEKCAĆ SIĘ, MIEKCENIE, MIGOTAĆ SIĘ